

metjesmotief op ligt, en pakt haar horloge van het nachtkastje af. Dan ziet dat het net half negen is geweest is en zegt geschrokken: "Oei, ik moet op gaan schieten!" Ze pakt enkele kleren van een stoel en loopt gekleed in een vormloze, zwarte pyjama de slaapkamerdeur door en de gang op. Ze wrijft enkele keren over haar nek en krijgt een pijnlijke blik op haar gezicht.

Als ze voorbij de slaapkamerdeur van haar vader loopt, hoort ze luid gesnurk. "Wat heb je het toch fijn als je altijd kunt opstaan wanneer je wilt," zegt ze met jaloezie in haar stem. Daarna loopt ze enkele meters verder en gaat een deur door, die ze meteen achter zich dicht laat vallen. Niet veel later is het geluid van een stromende douche te horen. Het gaat echter niet van een leien dakje, want er klinkt af en toe gevloek. "Rotding!" klinkt er boos uit de badkamer.

Een kwartier later komt Daneila opgefrist en aangekleed uit de badkamer. Wederom wrijft ze met een pijnlijke blik met haar hand over haar lijf, maar deze keer over haar heup. Ze gaat een deur door die zich helemaal aan het einde van de gang bevindt en stapt een klein, simpel keukentje binnen. Ze opent de koelkast en ziet een schaalte staan met een tartaar-achtige substantie erin. Verlekerd kijkt ze ernaar, denkt even na en besluit dan om het schaalte te pakken. Uit een lade pakt ze een lepel en gaat op een houten stoel zitten aan een eenvoudige keukentafel.

Ze begint de inhoud van het schaalte op te eten, als er plotseling een trilling door het gebouw gaat. Het servies in de keukenkastjes trilt er hoorbaar van, maar Daneila eet onbewogen verder. Even later klinkt er een brommend geluid, dat steeds zwaarder wordt, maar ook hiervan kijkt Daneila niet op.

Plots gaat de deur aan de andere kant van de keuken open en stappen er twee lange mannen binnen die beiden werkkleding aanhebben en onder de zwarte veges zitten. Daneila begroet hen met een emotioneel "goedemorgen" en de twee mannen groeten al even 'enthousiast' terug. Beide mannen pakken een mok uit een kast en lopen naar een pruttelend koffieapparaat, waar ze hun mok volschenken. Hierna schuiven ze aan bij Daneila en beginnen stilzwijgend hun koffie te drinken.

Eén van de twee mannen ziet het schaalte van Daneila en roept direct boos: "Hé, dat was van mij!"

Daneila is er echter niet van onder de indruk en zegt streng: "Er stond geen naam op, dus ik wist niet dat het van jou was. Volgende keer dus gewoon je naam erop zetten!"

De man kijkt direct schichtig naar de grond en zegt tam: "Natuurlijk, mevrouw! Dank u wel, mevrouw!"

Dan kijkt Daneila de andere man aan en vraagt, nog altijd met strenge blik: "Hoe verlopen de werkzaamheden? Ik hoop dat we nog steeds op schema zitten?"

"Het gaat perfect!" antwoordt de man vrolijk. "We liggen exact op schema en verwachten vandaag de eerste testen te kunnen gaan doen met het a..."

"Prima!" zegt Daneila streng en laat de man niet uitpraten. Daarna staat ze op en zet het schaalte in de gootsteen. Het is nog niet helemaal leeg, maar ze draait de kraan open en zet het vol water. Dan kijkt ze op haar horloge en ziet dat het al bijna negen uur is. Ze opent vluchtig de koelkast, pakt een melkpak en drinkt rechtstreeks uit het pak.

Na enkele grote slokken veegt ze met haar hand over haar mond en zet het pak terug in de koelkast. Als ze de koelkast dicht doet, ziet ze de twee mannen geboeid naar haar kijken. Als hun blikken elkaar kruisen, kijken de mannen direct schichtig weg. De ene man kijkt demonstratief op zijn horloge en zegt haastig tegen de ander: "Kom, we gaan weer aan de slag!" De ander knikt en staat direct op.

Beide spoelen om beurten hun koffiemok af, drogen hem af met een theedoek en zetten de mok terug in de kast. Hierna groeten ze beleefd Daneila met "een goede dag verder, mevrouw" en verlaten de keuken weer door de andere deur.

Daneila haast zich door de lange gang naar de voordeur. Ze maakt halverwege een stop in haar slaapkamer om daar een tas met kleren en een slaapzak op te pikken. Met deze spullen in haar handen loopt ze terug de gang op. Nog voordat ze de voordeur heeft bereikt, is buiten het geluid van openende rolluiken te horen. Ze opent de voordeur en smijt deze direct weer achter zich dicht. Daarna kijkt ze even om zich heen en zoekt een open ruimte in de voortuin op. Omdat het onkruid overal even hoog is, is dat nog lastiger gezegd dan gedaan.

Daneila haalt haar schouders op, kijkt om zich heen om zich te vergewissen dat er geen pottenkijkers zijn, stelt haar horloge in en teleporteert weg. Een deel van het onkruid om haar heen flitst met haar mee en de resten die achter blijven beginnen spontaan te roken en te smeulen. Kort nadat Daneila verdwenen is, vliegt het onkruid in brand. Een wandelaar die in de verte aan komt lopen, ziet de rookpluim en besluit eropaf te rennen. Bij het brandend onkruid aangekomen, begint de man enthousiast het vuur uit te trappen.

Na enkele minuten driftig stampen heeft de man het vuurtje uit weten te krijgen en staat na te hijgen van de inspanning. De man

merkt hierdoor niet dat de rolluiken van het huis ondertussen weer open zijn gegaan. Met zijn handen op zijn knieën staat de man voorovergebogen uit te hijgen als even verderop in de tuin een voorwerp zijn aandacht trekt. Een zwarte plaat, gemaakt van een materiaal dat op staal lijkt, ligt aan de zijkant van een kleine plas met water. De man loopt eropaf en buigt zich nieuwsgierig over de plaat. "Wat is dat nou voor iets?" vraagt de man zich hardop af en bukt naast het voorwerp. Hij steekt zijn hand uit, aarzelt even en laat dan zijn hand over het materiaal glijden. "Oh, wat voelt dat koud aan!" roept de man verbaasd uit.

"WAT DOET U HIER? DIT IS VERBODEN TERREIN!" klinkt er plotseling een strenge stem achter hem.

Geschrokken staat de man op en draait zich om. Het blijken de twee werklieden te zijn, die met zijn armen over elkaar de man indringend aan staat te staren. "Dit terrein heeft camerabewaking, we zagen u hier op verdachte manier door de tuin heen lopen," legt de ene arbeider uit.

"So... so... sorry," stamelt de man. "Ik... ik... zag ie... iets bra...branden in...in d...d...d... de tuin en he...heb het uitge...getrapt."

Angstig begint de man naar de uitgang van de voortuin te lopen, maar wordt door de andere arbeider bij zijn schouder gegrepen. "Dat zal wel ja, smoesjes!" zegt hij streng. "Laat ik je hier niet meer zien!"

"Ja... jazeke me...mmmmeneer!" stottert de man angstig.

"En nu wegwezen!" roept de eerste arbeider boos en laat de man los. Hij rent zonder om te kijken direct de voortuin uit en trekt een sprint zodra hij de straat bereikt.

Als de man de hoek om is gerend, lacht de tweede arbeider hardop en begint tegen zijn mouw te praten: "Het was niks baas, ik hem even goed de stuipen op het lijf gejaagd." Hierna loopt hij grinnkend naar de voordeur, gevolgd door zijn collega, stapt naar binnen en doet de deur met een bons achter zich dicht. Meteen daarna gaan alle rolluiken weer dicht en keert de rust rond het huis terug.

Daneila is ondertussen aangekomen in de gang naar Bartis' laboratorium en ziet na haar aankomst dat er wat onkruid mee is gekomen. Terwijl de plantenresten nog wat liggen na te smeulen, loopt Daneila snel naar de ingang van het lab. Bij de metalen deur aangekomen, komt de stang met de bol eraan weer uit de muur en scant haar met zijn blauwe licht. Kort hierop schuift de deur open en gaat Daneila het laboratorium binnen.

Daar is niemand te zien, maar ze hoort stemmen uit het woonvertrek komen en loopt vluchtig door naar de andere metalen deur.